



**František Houdek**

## Moje žena *nechce* do hrobu

**S blížícím se podzimem roku (a vlastně i života)**

moje žena, vedena snahou ulehčit práci našim budoucím pozůstalým, rozhodla se přeskupit poslední věci rodiny. Na jednom z půvabných pražských hřbitovů vyhledala a zakoupila volný hrob se záměrem sestěhovat do něj ostatky našich nejbližších předků, rozptýlené dosud do hrobů i lokalit několika. Chtěla to stihnout do svátku Památky zesnulých, ale úřední šiml řehťá v každém věku.

V sobotu 15. listopadu jsem do batohu naložil dvě urny, jakož i rýček s lopatkou, též pár chryzantém v květináčích, a vyrazili jsme.

Práce mi šla od ruky. Po nálezů nártů kostí jsem se proměnil v archeologa a lokalita v pravěké pohřebiště. Manželka však moje nadšení nesdílela a přivolala hrobníka, který, vždy připraven k radě i pomoci, zevloval mezi hroby.

Ten kost uložil do otlučeného kbelíku „k řádnému pohřbení“ a nabídl se, že nám díry na urny vykope.

V hloubce asi dvacet centimetrů – v hrobě „zaručeně prázdném, to bysme vám ho přece neprodávali!“ – narazil na keramický kryt urny. „To nic,“ prohlásil ten dobrý muž, „Urničku vám vyndáme!“

Urna však v krycí nádobě vězela tak těsně, že ji nebylo za co chytit.

„Musíme to vyndat celý najednou...“

Jeho předchůdci však odvedli dobrou práci a léta už asi taky udělala své – urna v zemi držela jako přirostlá.

„To chce pajsr.“

Při neúspěšném páčení začal hrobník klít, tlumeně, jako když pes řafá ze spaní. „Já se na to vy...! Do pr...!“ Vzhledem

k situaci nic hrozného – pro toho, kdo byl na vojně. Moje žena, dosud hrobníkovu lopotu účastně sledující, však raději pár kroků poodstoupila.

„Nejde, potvora.“ Chlapík se vztyčil a pustil pajsr.

Zařinkalo sklo ozdobného cylindru, věčné světlo na sousedním hrobě přestalo mu k tomu svítit. Od té chvíle jsme byli středem diskrétní pozornosti četných kolemtruhlících. Moje žena začala dělat, že k nám nepatří.

„Nedá se nic dělat, budu muset ten kryt rozbít a vyndat to po kouskách. Jdu si pro palici.“

Po několikáté ráně již znervóznělý hrobník trefil přímým zásahem urnu. Rozlehl se zvuk takřka činelový a z jámy se vyvalil oblak popela; jako když se dupne na dobře uzrálou pýchavku. Moje žena zavřela oči a obrátila se k nám zády.

„To nic, to nic,“ zadrmlol pachatel a v pokleku začal rukou v rukavici popel vybírat a sypat do kbelíku. „Pohřbíme, všechno řádně pohřbíme!“

Když konečně skončil, zdráhavě přijal odměnu za pomoc, popadl kyblík s kostičkou, střepy, popelem. Pak s viditelnou úlevou zmizel. Co s vykopanými ostatky skutečně udělá, jsem nesledoval.

Dál už šlo všechno jako po másle. Uložil jsem urny a zahrnul je hlínou se zbytky cizího popela, moje žena zasadila květiny a položila chvojí. Vznikl zárodek útulného hrobu, jeden by se do něj mohl dokonce i těšit.

Celé odpoledne manželka, jindy bytost vcelku veselá a mluvná, mlčela jako... pardon. Večer, to už nám mezi okny melancholicky svítily postdušičkové svíce, se ke mně zničehonic přitulila.

„Jestli umřu dřív než ty, slib mi, že mě nedáš do hrobu!“ ■

